

Koliko ima vrsta vladavina i na koji način se one zadobijaju

Sve države i sve vladavine koje su imale i koje imaju vlast nad ljudima, bile su i jesu ili republike ili monarhije. Monarhije su nasljedne, ili su nove. Nove su ili su sasvim nove, kao što je bio Milano za vladavine Francesca Sforca, ili su djelovi pridodati nasljednoj državi vladavca koji ih zadobija, kao što je Napuljska Kraljevina za španskog kralja. Tim državama, ovako dobijenim obično upravlja jedan vladalac ili su slobodne, a osvajaju se tuđim ili sopstvenim oružjem, srećom ili hrabrošću.

O nasljednim monarhijama

Mnogo je lakše očuvati državu nasljedne i navikle da žive pod istom dinastijom nego tek zadobijene države, jer je dovoljno da vladalac ne mijenja sistem uprave svojih prethodnika i da se prilagodi prilikama i vremenu. Na taj način će se, ako je i osrednjih sposobnosti uvijek održati u svojoj državi, ukoliko je ne izgubi zbog izuzetnih okolnosti i pod pritiskom neke velike sile. A ako je i izgubi, čim se osvajač nadje u najmanjoj teškoći, on će je povratiti. Ako ne bi zbog nekih izuzetnih poroka bio omražen, podanici će mu biti privrženi, a tokom vladavine koja je dugotrajna i ima ustaljen tok, izbrisace se sjećanje na uzroke promjene. Jer u je u svakoj promjeni posijana klica nove promjene.

O mješovitim vladavinama

Ne, teškoće u pravom smislu riječi, javljaju se tek u novoj vladavini. Ako ona nije sasvim nova, već je slična jednom tijelu, koje se gotovo može nazvati mješovitim, do promjena u njoj dolazi zbog jedne teškoće koja se sasvim prirodno javlja u novim vladavinama, jer ljudi vole da promjene vladavca, nadajući se da će biti boljeg. U toj nadi prihvataju se oružja da bi svrgli onoga ko je na vlasti. Ali griješe, jer, poučeni iskustvom, uskoro uviđaju da im je gore sada nego prije. To se desava zbog jedne redovne pojave, a ta je da vladalac, htio ne htio, mora da vrijedja svoje nove podanike i tako ti postaju neprijatelji svi oni koje si uvrijedio osvajajući to vojvodstvo, a ne može zadržati prijateljstvo onih koji su te na vlast doveli, jer nisi u mogućnosti da ispunis njihova očekivanja, niti protiv njih smiješ upotrebiti surove mjere, posto si im obavezan, jer ma koliko neko imao silnu vojsku, da bi usao u neku pokrajinu, uvijek na svojoj strani treba da ima naklonost naroda. Čijela je istina da se u zemljama ponovo osvojenim poslije prevrata, drugi put teže gubi vlast, jer se vladalac, koristeći iskustva stecena u pobuni ne usteže tako mnogo da radi obezbjeđenja svog položaja, kažnjava ustanike, otkriva sumnjive i da se obezbjeđuje ondje gdje je najslabiji. Države koje se poslije osvajanja pripajaju jednoj državi starijoj od one koja ih osvaja, susjedne su i služe se istim jezikom, ili nije tako. Kada to jesu, veoma lako se u njima može održati vlast, naročito ako nisu navikle da žive u slobodi, jer treba samo istrijebiti rod vladavca koji je u njima bio na vlasti. Ako se u njima održe nekadašnji uslovi života a stari običaji se ne mijenjaju, ljudi će živjeti zajedno u miru kao što je slučaj sa Burgundijom, Bretanjom, Gaskonjom i Normandijom koje su odavno pripojene Francuskoj. I mada u njima postoje izvjesne razlike, običaju su im slični pa su mogle da uspostave podnosljive odnose i onaj ko ih osvoji, ako bude želio da ih zadrži, treba da postigne dvije stvari: Prvo, da zatre lozu predjavnog vladavca, drugo, da ne promjeni njihove zakone, niti da povećava namete. Tako će osvojena država sa starom nasljednom državom, stopiti se u jednu cjelinu. Teškoća nastaje kada se osvajaju države u jednoj pokrajini sa različitim jezikom, običajima i društvenim uređenjem, pa vladalac tad mora imati mnogo sreće a biti veoma vjest da bi u njima održao vlast. A jedna od najboljih i najcjelishodnijih mjera je ta da se osvajač tih država u njima i nastani. Tek kad vladalac u jednoj zemlji živi on može da vidi nered u njoj pa da ih brzo i ugusi. Suprotno tome, on za pobunu čuje tek kad ona dobije takve razmjere kad se ništa više ne može učiniti. Spoljni neprijatelj bi se plasio da tu zemlju napadne, tako da vladalac koji u njoj živi veoma teško može da je izgubi. Drugi način je da se osnuju naseobine koje bi tu predstavljale državu u malom. U suprotnom, u toj državi treba držati jaku vojsku. Te naseobine ne staju mnogo jer ih on ne osniva o svom trošku ili to čini uz neznatne izdatke. Stoga primjećujem da ljude treba pridobiti ili ubiti, jer se oni osvećuju za lake uvrede dok za teške ne mogu. Zato čovjeka treba tako uvrijediti da se on ne može osvetiti. Rimljani su postupili onako kako treba da postupi svki mudri vladalac koji vodi računa o onome što bi moglo izazvati

negodovanje u sadašnjosti i u budućnosti. Ako još izdaleka prepoznamo zlo koje se razvija, što umije samo mudar čovjek, ono se može brzo izliječiti. Zato su Rimljani unaprijed predviđajući nečaste, uvijek uspijevali da im stanu na put, pa nikad nisu osjećali potrebu da izbjegnju rat, jer su bili svjesni da odložiti ga ne znači i otkloniti ga, već naprotiv, dozvoliti neprijatelju da dobije prednost. Nikad se nisu slagali sa onim što mudraci ponavljaju do besvijesti, a to je da treba čekati da vrijeme učini svoje, već su mnogo više polagali u nadmoć svoje opreznosti i hrabrosti, posto vrijeme donosi dobro kao i zlo, i zlo kao i dobro. Zaključujem da je opšte pravilo koje je gotovo nepogresivo – da onaj ko pomogne drugome da dođe do moći, sam propada, jer se uvijek nekome pomogne da dođe do moći lukavstvom i silom, onaj ko ispliva na površinu, gnusna se ta dva sredstva.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com